

Arbejders Haand at afgøre, men til Vejledning for ærede Medlemmer, der ønske at vide, hvorledes man har tænkt sig, et saadant Reglement skulde se ud, har jeg i Bemærkningerne til det oprindelige Lovforslag, som det blev fremsat i Landstinget, ladet aftrykke det Udkast til Reglement, som blev forfattet af den Kommission, der har været nedsat til Overvejelse af denne Sag, før Lovforslaget blev forelagt, og paa hvis Arbejde det hele hviler.

Denne Kommission blev nedsat for henved 4 Aar siden paa Foranledning af den hygiejniske Kongres, som da havde været afholdt her i København; dér vedtoges nemlig en Henvendelse til Ministeren for offentlige Arbejder om at søge tilvejebragt Regler for de her omhandlede Forhold, hvilket man altsaa var klar over savnedes; og min Forgænger nedsatte saa denne Kommission, der bestod af de Medlemmer, hvis Navne ærede Medlemmer ville kunne se i Bemærkningerne til det oprindelige Lovforslag som Underskrifter under Kommissionsbetænkningen. Denne Betænkning indeholder tillige paa mange Punkter en Forklaring af de i Lovforslaget indeholdte Regler, som det kan være værd at gøre sig bekendt med ud over de ganske kortfattede Bemærkninger, hvormed Ministeriet ledsagede selve Lovforslaget. I den Skikkelse, hvori Lovforslaget fra min Side forelagdes i det andet Ting, var det nøje overensstemmende med det Forslag, som Kommissionen eller paa et enkelt Punkt, nemlig § 4, dens Flertal havde foreslaaet. Kun med Hensyn til Anvendelsen af Reglerne om Erstatning for Ulykkestilfælde havde man medtaget en Bestemmelse efter Samraad med Indenrigsministeriet, der igen havde indhentet Erklæring fra Arbejderforsikringsraadet, hvorved man altsaa fik denne Bestemmelse, der indeholdtes i det oprindelige Lovforslags § 8 derom, affattet saaledes, som man fra den Side ønskede den affattet i nær Tilslutning til Loven af 7. Januar 1898. I Lovforslaget, som det forelagdes fra min Side i Landstinget, blev der saa af Landstinget efter enstemmig Indstilling af dets Udvalg indført en hel Række Ændringer, som jeg alle har kunnet tiltræde, og hvoraf i øvrigt de allerfleste, kun paa et Par Stykker nær, vare af ganske underordnet Betydning. Paa et enkelt Punkt, det, hvorom Kommissionen ikke havde kunnet opnaa Enighed, men havde delt sig i et Flertal af, jeg tror, 6 Medlemmer paa den ene Side og 5 Medlemmer paa den anden Side, og hvor jeg altsaa havde holdt mig

til Flertallet, har Landstinget indført den Regel, der nu indeholdes i Lovforslagets § 4, og som er en Mellemvej mellem Flertallets og Mindretallets Standpunkter i Kommissionen, og jeg tror en heldig Mellemvej. Jeg tror, det er en god Tanke, man her fra Landstingsudvalgets og fra Landstingets Side har haft til Formidling af de to modstridende Tanker, som man indenfor Kommissionen ikke havde fundet nogen Vej til at forsone. De to Standpunkter, der indenfor Kommissionen havde gjort sig gældende, gik ud paa fra Flertallets Side at bestemme, at Afgørelsen af, hvem der skulde have Lov til at installere eller paa Dansk indrette elektriske Anlæg, skulde i Overensstemmelse med en Lov af 1903 lægges i Haanden paa de kommunale Myndigheder, saaledes at det altsaa beroede paa dem, hvem der indenfor Kommunens Omraade skulde have Lov til at beskæftige sig hermed. Nogle Kommuner vilde maaske stille store Fordringer, andre vilde stille meget smaa og atter andre maaske slet ingen, de vilde maaske tillade enhver som helst at give sig af dermed, det var den fuldkomne Frihed, i alt Fald kun begrænset paa den Maade, som man allerede kendte fra den ældre Lov af 1903. Mindretallet i Kommissionen derimod vilde i høj Grad begrænse denne Frihed, var ængsteligt for de Konsekvenser, som Frihed i det Omfang kunde føre til, og havde da foreslaaet, at kun de, der havde bestaaet en af Ministeriet godkendt Prøve, overhovedet skulde have Tilladelse til at give sig af med saadanne Anlæg. Det var Flertallet, som sagt, meget betænkeligt ved, det vilde vanskeliggøre og fordyre Anvendelsen af denne Kraft, som man jo maa ønske udbredt saa stærkt som muligt, og det havde derfor af Hensyn til Mindretallet kun foreslaaet i Forbindelse med den Frihed, jeg nævnte før, at den, der havde bestaaet en saadan Prøve, skulde være berettiget til at paatage sig saadanne Arbejder i *alle* Kommuner, altsaa uden Hensyn til hvilke begrænsende Bestemmelser den enkelte Kommune maaske i og for sig kunde have Lyst at træffe. Disse to hinanden meget modstridende Standpunkter har nu Landstinget foreslaaet at forsone, og jeg tror, som sagt, paa en heldig Maade, derigennem, at det har vedtaget — og det er altsaa af mig tiltraadt, saaledes som det findes her i § 4 —, at Anlægget af saadanne Elektricitetsværker, som ere undergivne eller rettere som ifølge Bestemmelserne i § 1, særlig i § 1 c, kunne undergives offentligt Tilsyn, kun kan over-